

forekommer mig imidlertid, at hvad det ærede Medlem anførte derom, var i den Grad eksempelvis, at det ikke tilstrækkelig kunde begrunde hans almindelige Angreb paa Lovforslaget. I Modsætning til det ærede Medlem turde jeg maaskee tillade mig at udtale som min Opfattelse af det foreliggende Lovforslag, at det maa siges paa en i det Hele heldig Maade at løse den ingenlunde lette Opgave, som har foreligget, navnlig foreligget efter den Anledning, som Behandlingen af en beslægtet Sag i forrige Session dertil gav for den høitæredede Indenrigsminister, og jeg tør sige, at man ved Behandlingen af den ældre Sag i forrige Session havde en levende Følelse af, at den Opgave, som stilledes Ministeren, ingenlunde var let, naar der skulde tages alle de Hensyn, som her tages ved et saadant Lovarbejde. Man var fremdeles vistnok i alt Fald fra de fleste Sider fattet paa, at der meget let kunde hengaae længere Tid end indtil den indeværende Session, inden det blev muligt for Ministeren at løse Opgaven. Naar der nu foreligger et Lovforslag, der, i alt Fald efter min Mening, maa siges i det Væsentlige heldigt at have løst Opgaven, saa forekommer det mig, at den Udtalelse, vi hørte af det ærede Medlem, som havde Ordet før mig, maa siges at være høist ubillig. Skulde jeg udtale en Beslagelse med Hensyn til det foreliggende Lovforslag af mere almindelig Beskaffenhed, skulde det være den, at Lovforslaget ikke er blevet mere omfattende. Den ærede Minister har aabenbart stillet Opgaven for sig saaledes, at han kun vilde afløse den ene Deel af den tidligere Hegnslovgivning, nemlig den, som handler om Hegn i egentlig Forstand, hvorimod han ikke vilde medtage under Arbeidet den anden Deel, som jeg for Korthedens Skyld vil betegne som den, der handler om Fred. Som bekendt overskrives den gamle Forordning 29de October 1794 „Om Hegn og Fred“. Den Deel, som handler om Hegn, o: om hvilke Forordninger der skal stilles til Hegn, og hvilke Regler der skal komme til Anvendelse i Stridsspørgsmaalene herom, er det, som det foreliggende Lovforslag alene handler om, hvorimod Lovforslaget, som det ogsaa vil sees af dets sidste Paragraph, har ladet ligge den Deel

af Forordningen 1794, som giver Bestemmelse om Fred, Markfred, og hvad dermed staaer i Forbindelse. Jeg vilde som sagt have ønsket, at den ærede Minister havde udstrakt sit Arbejde til ogsaa at omfatte denne anden Deel af Forordningen. Det forekommer mig, at hvad han har løst, maa siges at være den væsseligste Deel af Arbejdet, og naar han har kunnet naae at udføre den Deel af Opgaven, vilde det ikke have kunnet medføre uoverkommelige Vanskeligheder ogsaa at løse den anden Deel af Opgaven, der efter min Mening er den ulige lettere. Jeg troer ikke, det kan negtes, at det i flere Henseender kunde være hensigtsmæssigt og ønskeligt at underkaaste disse gamle Bestemmelser om Markfred et Eftersyn. For det Første vil det være tvivelsalvende for Enhver, der gennemlæser disse ældre Bestemmelser, at de i flere Henseender slutte sig til Forhold, som i Tidens Løb ere blevene væsentlig forandrede. Dernæst troer jeg heller ikke, det kan negtes, at der vel kunde trænges til skarpere Bestemmelser sigtende til at betrygge Markfreden. De Regler, som ere giene derom i Forordningen af 1794, indeholdes jo først i § 22, hvor der sættes Straf for den, der gjør Nabning eller Gab paa Hegn, for den, der springer over Hegn, eller borttager Hegn osv. Opfordringen til at afløse denne Paragraph i Forordningen af 1794 synes at være saa meget desto større, som den allerede, hvad een Deel af Forholdet angaaer, er bleven forandret ved en nyere Lov, nemlig Straffeloven, der jo har givet nye Straffebestemmelser for at stjæle af Hegn. Naar man dernæst vil see, hvad der endnu staaer ved Magt af denne Paragraph, vil det neppe kunne negtes, at man faaer Indtrykket af, at der vel kunde være Grund til at søge at værge noget mere om Markfreden, end denne § 22 gjør det. Jeg sigter ikke saameget til Bestemmelsen i Paragraphen med Hensyn til at gjøre Nabninger eller Brud paa Hegn, som til den dertil søiede Bestemmelse om, hvorledes der kan gaaes frem mod den, der, — jeg kunde gjerne bruge det Udtryk — krænker Eiendomsrettigheden ved urettiget at færdes over Andenmands Grund. Den Regel, som deri indeholdes, at forsaavidt man paa Stedet kan faae fat paa den, der